USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **M. F.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2017, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21. 6. 2018, č. j. 41 Ad 22/2017 – 99,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 26. 9. 2016, č. j. X, zamítla žádost žalobce o změnu výše invalidního důchodu s tím, že mu nadále náleží invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. V záhlaví označeným rozhodnutím následně žalovaná na základě námitek žalobce změnila rozhodnutí prvního stupně tak, že s účinností od 5. 5. 2016 žalobci náleží invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který usnesením ze dne 31. 7. 2017, č. j. 4 Ad 21/2017 – 11, postoupil věc Krajskému soudu v Brně.

[3] Krajský soud usnesením ze dne 21. 5. 2018, č. j. 41 Ad 22/2017 – 77, vyhověl žádosti žalobce a zprostil ustanoveného advokáta JUDr. Tomáše Truschingera povinnosti zastupovat žalobce. Současně rozhodl, že další zástupce se žalobci neustanovuje. Usnesení bylo žalobci doručeno dne 23. 5. 2018. Dne 7. 6. 2018 žalobce zaslal krajskému soudu

návrh na rozhodnutí o neúčinnosti jeho doručení. V záhlaví označeným usnesením krajský soud rozhodl, že doručení usnesení č. j. 41 Ad 22/2017 – 77 je účinné.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti usnesení krajského soudu č. j. 41 Ad 22/2017 – 99 kasační stížností.

[5] Stěžovatel namítl, že byly splněny podmínky pro rozhodnutí o neúčinnosti doručení podle § 50d odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). Stěžovatel podal návrh včas. Podle citovaného ustanovení je třeba návrh podat do 15 dnů ode dne, kdy se účastník s doručovanou písemností seznámil. Stěžovatel se mohl s doručovanými písemnostmi seznámit nejdříve dne 23. 5. 2018. Přestože se tak nestalo a stěžovatel ve skutečnosti obdržel písemnosti až dne 7. 6. 2018, je možné od dne 23. 5. 2018 počítat 15denní lhůtu. Protože stěžovatel podal návrh dne 7. 6. 2018, není třeba podmínky podle § 50d odst. 1 o. s. ř. dále prokazovat.

[6] Stěžovatel zdůraznil, že jeho trvalé a hlavní faktické bydliště je na adrese V O. 521/18, P. 10. Krajský soud rozhodoval na základě chybných informací, když se domníval, že hlavním bydlištěm stěžovatele je adresa K. R. 3704/37, K.. Stěžovatel již delší dobu fakticky bydlí ze zdravotních důvodů v P. a do K. jezdí jen občas za některým ze svých dřívějších lékařů nebo něco vyřídit. Stěžovatel ovšem potřebuje, aby mu byly písemnosti zasílány i na druhou korespondenční adresu v K., jinak s ohledem na svůj zdravotní stav (pohybové problémy a poškození nervové soustavy) není schopen zajistit, že zásilku vyzvedne a s písemností se seznámí. Stěžovatel obě adresy krajskému soudu oznámil a požádal o doručování na obě adresy. Krajský soud popírá, že stěžovatel označil adresu trvalého bydliště v P. jako první korespondenční adresu. Navíc stěžovateli neoznámil, že není možné vyhovět doručování na obě korespondenční adresy, ani na kterou adresu bude písemnosti zasílat. Zmínka, že krajský soud bude zasílat písemnosti na jednu adresu je obsažena až v usnesení č. j. 41 Ad 22/2017 – 77. Jiné soudy (včetně Nejvyššího správního soudu) nemají problém s doručováním na dvě adresy. Odůvodnění napadeného usnesení je podle stěžovatele účelové, protože krajský soud si je vědom, že není zákonným soudcem.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve podmínkami řízení a shledal, že nejsou splněny.

[8] Stěžovatel napadl kasační stížností usnesení, jímž krajský soud rozhodl o návrhu na prohlášení neúčinnosti doručení podle § 50d odst. 1 o. s. ř. Takové usnesení je rozhodnutím, jimž se upravuje vedení řízení ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soud je kasační stížnost proti takovému usnesení nepřípustná (viz např. usnesení ze dne 6. 6. 2014, č. j. 4 As 102/2014 – 8, ze dne 11. 10. 2013, č. j. 4 Ads 80/2013 – 15, ze dne 27. 7. 2011, č. j. 6 Ads 82/2011 – 51, ze dne 27. 7. 2011, č. j. 6 Ads 74/2011 – 36, nebo ze dne 25. 8. 2010, č. j. 3 Ans 13/2010 – 109). Stěžovatel navíc nepředložil žádnou argumentaci, proč by se Nejvyšší správní soud měl od svého dříve vysloveného názoru o nepřípustnosti kasační stížnosti odchýlit.

[9] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s ve spojení s § 120 s. ř. s.

[10] Pro úplnost soud podotýká, že nerozhodoval o žádostech stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce, neboť řízení ve věcech důchodového pojištění jsou osvobozena ze zákona [§ 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a rozhodnutí o ustanovení zástupce by s ohledem na nutné odmítnutí kasační stížnosti pro nepřípustnost bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Požadavek stěžovatele na rozhodnutí, že příslušným rozhodnout ve věci je Městský soud v Praze, je předmětem samostatného řízení před Nejvyšším správním soudem, vedeného pod sp. zn. Nad 176/2018.

[11] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterých žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu